

JAHODA SÁNDOR (1976) Budapest

JAHODA SÁNDOR

Világfájdalomcsillapító

Azt a felhő-aljat mintha vonalzóval húzták volna meg. Peckesen járnak az órák. Kimérten. Szorongatsz, idő. Mi van ma velem? Csak nézek ki a fejemből. És mindent észreveszek. A vizek lassan felszívódnak. Békanyáltól, hínártól, haltól, élettől. Ha nem tudunk *megállj!*-t parancsolni, püntyögetünk csupán a klaviatúrán. Pedig az sem ismeretlen jelenség, mikor a szimmetriába – váratlan villámsújtás – belecsap az aszimmetria.

Változatok

Kezdem már – ha megszokni sohasem fogom – legalábbis tudomásul venni az örületet. Van egy szinonímája: úgy hívják – *valóság*. Mintha mennék haza a sötétben, és minden egyes alkalommal más és más helyen lennék rá az otthonomra. Sosem tudhatom, hogy amikor épp oda tartok, nem jobbra vagy balra, közelebb vagy távolabb találok-e, mint előzőleg. Ám abban egészen biztos lehetek, hogy *el lesz mozdulva*. Megdöbönt e fordított következetesség, nap mint nap. Ha *sehol sem* lenne – azt hiszem –, végleg megnyugodnék. A világra beköszöntött épeszűség ünnepének tekinteném. Viszont bele se merek gondolni, mi történne, ha az *eredeti* helyén találnám. Teljes szétesés. Pokol. Armageddon.

a tétlen Napóraleolvasó

megyek a hídon át
szakadt cipőm ütemesen
klaffogni cuppogni kezd
egy ocsmány indulót
a ronda esőben
és sehogy se akarja
abbahagyni kár pedig
a fekete varjak is
szegények mind csurom-
vizesek akár a Duna
kabátom szárnya a szélben
föl-fölleffen – ormótlan
angyal jó ma mintha jóval
nagyobb lenne a Szabadság-
szobor de ez nyilván
érzéki csalódás amúgy
minden rendben van csak
a világ botlott meg vajon
Isten hisz *magában*?